



WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 marca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

w sprawie **J. C.**

obwinionego o wykroczenie z art. 94§1 k.w. w zw. z art. 3 w zw. z art. 4-7 Ustawy z dnia 5 stycznia 2011r. o kierujących pojazdami (Dz.U. 2020r., poz. 1268 ze zm.)

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 28 marca 2023r.

na posiedzeniu w trybie art. 535§5 k.p.k.

kasacji Prokuratora Generalnego

wniesionej na niekorzyść skazanego

od wyroku nakazowego Sądu Rejonowego dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie z dnia 8 listopada 2022r., sygn. akt V W 845/22

uchyla zaskarżony wyrok nakazowy w części, w jakiej nie zawiera on rozstrzygnięcia o środku karnym w postaci zakazu prowadzenia pojazdów i sprawę w tym zakresie przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie.

UZASADNIENIE

J. C. został obwiniony o to, że w dniu 13 stycznia 2022r. około godziny [...] w W. na ul. [...] (wys. [...]), jadąc od strony ul. [...] w kierunku do ul. [...], na drodze publicznej, w ruchu lądowym, kierował pojazdem m-ki S. [...] o nr rej. [...] , nie

posiadając do tego wymaganych uprawnień, tj. do kierowania pojazdem na terenie Rzeczypospolitej Polskiej,

tj. o czyn z art. 94§1 k.w. w zw. z art. 3 w zw. z art. 4-7 ustawy o kierujących pojazdami (Dz.U. z dnia 5 stycznia 2011r., poz. 1268 ze zm.).

Wyrokiem nakazowym z dnia 8 listopada 2022r., w sprawie o sygn. akt V W 845/22, Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie uznał obwinionego winnym zarzucanego mu wykroczenia i na podstawie art. 94§1 k.w. w zw. z art. 24§1 i §3 k.w. wymierzył J. C. karę grzywny w wysokości 1.500 zł oraz obciążył go kosztami sądowymi w kwocie 220 zł.

Powyższy wyrok nie został zaskarżony przez strony postępowania i uprawomocnił się z dniem 18 stycznia 2023r.

Obecnie kasację od powyższego orzeczenia, na niekorzyść obwinionego, wywiódł Prokurator Generalny, zaskarżając wyrok w zakresie braku obligatoryjnego rozstrzygnięcia o środku karnym w postaci zakazu prowadzenia pojazdów, zarzucając rażące i mające istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie przepisu prawa materialnego, a mianowicie art. 94§3 k.w., polegające na odstępieniu od orzeczenia wobec obwinionego J. C. tego środka karnego, podczas gdy jego orzeczenie było obligatoryjne wobec uznania obwinionego za winnego popełnienia wykroczenia, o którym mowa w art. 94§1 k.w.

Wskazując na powyższe, skarżący wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja Prokuratora Generalnego jest oczywiście zasadna w stopniu wymaganym przez art. 535§5 k.p.k., co umożliwiło jej rozpoznanie na posiedzeniu w składzie jednoosobowym (art. 15§4 k.p.w.). Zaskarżone orzeczenie zapadło bowiem z rażącą obrazą art. 94§3 k.w.

Bezsprzecznie Sąd rozpoznający sprawę, uznając J. C. za winnego popełnienia wykroczenia z art. 94§1 k.w., stosownie do §3 tego artykułu (w brzmieniu nadanym art. 3 pkt 9 lit. c) Ustawy o zmianie ustawy – Prawo o ruchu drogowym oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2021r., poz.2328), która weszła w życie w powyższym zakresie z dniem 1 stycznia 2022r.), zobowiązany był do orzeczenia wobec obwinionego zakazu prowadzenia pojazdów.

Wobec naruszenia przepisu mającego charakter obligatoryjny, należy przyjąć, że uchybienie Sądu miało charakter rażący i w sposób istotny wpłynęło na treść wydanego w sprawie wyroku.

Przedmiotowe orzeczenie należało zatem uchylić w części, w jakiej nie zawierało on rozstrzygnięcia o zakazie prowadzenia pojazdów, jako nieodpowiadające obowiązującym przepisom prawa materialnego.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Rejonowy winien rozstrzygnąć ją w przekazanym mu zakresie, dostrzegając treść art. 94§3 k.w.

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.